

Čs.lidového sdružení
a čs. katolických spolku
v Rakousku
Adresa: „Věstník“
15. Pelzgasse 17, 1150 Wien
Z.N. WOGZ 411U

VĚSTNÍK

ROČNÍK: XLVI VÍDEŇ LEDEN-BŘEZEN 1999 ČÍSLO: 1-3

Zima už nemůže zvítězit

Na poštu v naší neslavně proslulé čtvrti Curychu chodím kolem jednoho obchodu, od jehož výkladních skříní raději odvracím oči. Ani jsem vlastně moc neviděl, že by se tam někdo zvlášť zastavoval, aby si prohlédl vystavené zboží. Jednou jsem tam spatřil mámu, táhla pryč odtud svého chlapce, protože nemohl odtrhnout své oči od vyložených věcí. Byly tam totiž vystaveny obudné primitivní výrobky, urážející dobrý vkus. Předměty, masky, tváře, které připomínaly spíše svět zlých duchů a strašidel. Dáblské podoby zvoucí spíše ke zločinu než k počestnému životu. Proto asi ta naše čtvrt je proslulá podivuhodnými událostmi, kdy musí zasahovat policie. Za pultem prodávalo mladé děvče s vyhaslýma očima a bledýma tvářemi. Kolik asi mohla prodat toho svého zboží?

Byl jsem překvapen, před několika dny obchod byl zavřený, hrůzné zboží zmizelo, okna byla zakryta papírem. Obchod čeká na nového nájemníka, jistě s jiným zbožím, snad přitažlivějším.

Naše oči jsou stvořeny pro krásu. Naše srdce netouží po tom, co představuje násilí, zločin, vraždění, války a vzápětí nato armády vyhladovělých dětí a žen. S těmito smutnými skutečnostmi nás seznamuje dostatečně televize. Mnozí si povzdychnou: „Už nemám nervy se na to dívat...“ a televize zmlkne, aby ty hrůzné obrazy nerušily klidný spánek a neburcovaly svědomí...

Bližme se k velikonočním. Zpřítomňuji nám jednoho člověka, který skončil násilnou vraždou na kříži. Kříže tohoto muže z Nazaretu jsou rozsety po celém světě, především ve světě křesťanském. Tento nástroj umučení mnoho lidí miluje a uctívá. Promlouvá k nám zvláštní řečí. Miliony lidí budou před ním zvlášť na Velký pátek stát a naslouchat řeči Ukřižovaného. O čem to ten přibitý na kříž mluví? O naplnění naší touhy po životě. To je velikonoční poselství. Život slaví vítězství nad smrtí, dobro vítězí nad zlem. Budou vyzvánět zvony - rozezvoucí se na Bílou sobotu. Budou zvěstovat, že Nazaretský z hrobu vstal. Miliony lidí nechají vstoupit do své duše jakkoliv sužované a trápené jásající poselství: Ježíš ukřižovaný vstal z mrtvých. Radujte se! Kristus otevírá bránu života pro každého. Pryč od těch znetvořených masek, kterými se snažila zakrýt Kristovu vítěznou tvář ateistická ideologie, když velikonoce nazvala jen svátky jara. Sekularisace je degradovala na běžnou lidskou událost. Tím okradla velikonoce o to nehlubší tajemství, které plní naději celý křesťanský svět.

Ano, jaro rozkvetá obvykle kolem velikonoce mladou pestrou krásou. Srdce člověka nade vším jásá. Ale za nějaký měsíc onen proud života v přírodě musí ustoupit zimě. Vše mizí zase pod sněhem. Takový je rytmus v přírodě - život a smrt.

Ale velikonoce se vzkříšeným Kristem zahájily jaro, které v Církvi neustále kvete. Nový život, který zazařil v Kristově vítězství nad smrtí nepodléhá žádným změnám. Zima a mráz jej nemohou umenšit ani vymazat z dějin lidstva. O Kristově zmrtvýchvstání svědčí řada lidí, kteří se se Zmrtvýchvstálým setkali a hovořili s ním.

Děkujeme jim, že svoje zážitky si nenechali pro sebe, ale svědčili je dál i nám lidem 20. století, tak sužovaným nejistotou,

obavami, strachem ale i touhou. Především strach před smrtí se dotýká každého. Zneklidňuje každého člověka. Existuje i řada lidí, kteří o sobě tvrdí: ze smrti strach nemám. Ale to může říkat jen člověk, na kterého smrt ještě nepohlédla očima různých nemocí, neštěstí, katastrof. Ach, kolik jich v našem světě je...

Určitý počet lidí se chlubi svojí nevěrou. Zajisté, svobodu svědomí nemůže a nebude nikdo omezovat. Snad této chyby se dopouštěli v minulosti horliví kazatelé Kristova evangelia. Dnes po 2. Vat.koncilu Církev předkládá pravdy Kristovy a zve tak, jako Kristus zval své posluchače. Když stojíme takřka na prahu 3. tisíciletí a rozbíhají se velké přípravy pro slavnostní a důstojný vstup do této nové epochy dějin, srdce člověka může naplnit novými nadějemi staré, ale vždy mladé poselství velikonoce: Kristus vstal z mrtvých. Jen se vzkříšeným Kristem můžeme vstoupit s novými nadějemi do roku 2000. Můžeme prožít jak blahodárné působí proud života Božího v každém srdci. Přináší uklidnění, přináší pokoj, přináší nové trvalé jaro. Zima už nemůže zvítězit, protože Ježíš zahřívá svou láskou srdce lidské.

Chlad a mráz vstupuje do duše takového člověka, když prohlásí: „Já už jsem si zvyknul na to, že po smrti není nic, jsem s tím smířen, jsem připraven do tohoto velkého nic vstoupit...“

O velikonočních potkáme stovky rodin s usměvavými tvářemi a veselé skotačící děti. Nedovedu si vůbec představit, že by rodiče přiváděli na svět své děti jen proto, aby nakonec vstoupili do velkého nic? Do velké prázdnoty? Nenechte se podvádět. Prožijte velikonoce! Nový život s Kristem. Zmrtvýchvstálý nás zve po tomto pozemském putování do plnosti života s ním. Vpravdě vstal z mrtvých.

P. Josef Šimčík

My tři králové jdeme k Vám...

V Uherském Brodě vznikla již v loňském roce nová tradice. Je jí průvod tří králů městem. Přestože první myšlenka pochází od místního faráře P. Vojtěcha Daňka, bez Iviho podílu a nadšení členů jednoty Orla ve městě by nikdy tento nápad nebyl dotažen do konce. Na přípravách se největší měrou podílel župní starosta br. Josef Koller.

V neděli 3.1.1999 se před farním kostelem sešlo nebývalé množství lidí. Úderem druhé rodiny vjel na náměstí vůz tažený dvěma koni a na něm očekávání tři králové.

Vjezd byl podmalován zpěvem známé písně „My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujeme vám...“ Králové byli vskutku královsky ustrojeni. Kašpar měl červenozlatý vyšívaný plášť s hermelínem a zlatou korunu. Melichar byl oblečený do bílo-žlutého arabského kostýmu s pravou „arafatkou“ a zlatým historickým mečem po boku. Černý Baltazar měl široké turecké kalhoty, brokátový zelený plášť a lesklými drahokamy zdobený turban. Krále doprovázeli dokonce tři malí panoši, také v zářivých kostýmech. Byla na ně opravdu pěkná podívaná.

A co teprve, když se k nim seřadil průvod. Nejdříve betlémská hvězda, pak holčičky převlečené za andělíčky a kluci za pastýře se zvonečky v rukou. Následovaly další děti a každé z nich neslo svůj dar pro Ježíška. Průvod dojel až do areálu Dominikánského kláštera, kde u jeslíček čekal skutečný Ježíšek s Marií a Josefem. Děti měly velkou radost i ze stáda oveček s jehňátky a kozy s kůzlem, které velmi ochotně zapůjčil František Zapletal ze Starého Hrozenkova. Kašpar, Melichar a Baltazar přivezli Ježíškovi vzácné dary, „zlatou korunu, abys královsky vládl nad celým světem, myrhu, nejdrahocennější mast Orientu, ale i nejtrpčejší a kadidlo, které naplňuje svou vůní přibytky nejmnocnějších tohoto světa.“

Původně zlato symbolizovalo královskou důstojnost a bylo projevem lásky k Ježíškovi, kadidlo bylo znamením úcty a výraz nejvroucnější zbožnosti a myrha byla důkazem jeho lidství.

Všem přítomným se tak připomněl biblický příběh o příchodu tří králů do Betléma a jejich poselství, které sahá až do našich časů. U nás má tato staletá tradice trochu jinou, lidovější podobu a dary, si většinou odnášejí tři králové za to, že nám zazpívají a namalují na vrata K + M + B. Badatelé se dones dohadují, jestli jsou to iniciály historických tří králů nebo latinská prosba „Kristus ať požehná tomuto přibytku.“

Setkání pokračovalo scénkami dětí a zpěvem koled. Aby se zcela naplnil odkaz tohoto dříve poměrně opomíjeného svátku, kterým je naděje a láska, měla akce i humanitární myšlenku. Všechny hračky a dary, které přinesly děti Ježíškovi budou předány postiženým dětem na Velehradě a do dětských domovů v okolí. Stejně tak peníze vybrané u jeslíček poputují na humanitární účely.

Orel-jednota Uherský Brod, ses. Elen Sladká

JUDr. Vojtěch Janděčka, hrdina generace 17. listopadu 1939

Název „JUDr. Vojtěch Janděčka, hrdina generace 17. listopadu 1939“ nese publikace, která byla vydána na počest jeho nedožitých 81. narozenin. Dne 28. října 1995 bude na Jirsíkově gymnáziu v Českých Budějovicích, kde Janděčka studoval, odhalena jeho pamětní deska. Brožura podává informace o tomto vězni nacistického a komunistického režimu.

Janděčka se již jako středoškolský student zabýval propagací papežských encyklik zabývajících se sociálními problémy. Byl zbožným katolíkem a propagátorem myšlenek Orla. Jako nemajetný nadaný student se dostal do Hlávkovy koleje, kde byl časem předsedou studentské samosprávy. Podílel se na přípravě studentských demonstrací v roce 1939. Byl vězněn jako účastník studentské akce 17. listopad 1939 dva a čtvrt roku. Přesto po propuštění v roce 1942 pracuje jako ústřední postava Studentského hnutí odporu. Toto hnutí se významně zapojilo do Českého národního povstání. Vojtěch Janděčka se stal jeho předsedou. Současně pracoval jako tajemník ministra Procházky v předsednictvu vlády. Byl zatčen 19. ledna 1949 Státní bezpečností a odsouzen pro údajnou velezradu na dvacet let. Jako nemocný tuberkulózou byl propuštěn podmíněně v květnu 1960, ale již po roce byl znovu zatčen a odsouzen ke 4 letům vězení.

V době Pražského jara Dr. Janděčka obnovil „Historickou skupinu 17. listopadu 1939“ a stal se jejím místopředsedou. Zasadil se aktivně o rehabilitaci studentů, jimž bylo po roce 1948 znemožněno pokračovat ve studiu.

Dr. Janděčka zemřel 23. července 1973. Jím založená „Historická skupina 17. listopadu 1939“ byla v roce 1969 rozpuštěna. Dříve než umřel, uložil svým přátelům spoluvězňům, aby pracovali na erozi totalitního režimu. Tento slib jeho spoluvězňů splnili a byli na Albertově 17. listopadu 1989 při příležitosti 50. výročí 17. 11. 1939 a jeden z nich studentskou demonstrací zahajoval.

Dr. Vojtěch Janděčka má zásluhu na tom, že 17. listopad se stal Mezinárodním dnem studentstva uznávaným od roku 1946 celou světovou veřejností. Dr. Vojtěch Janděčka byl skutečným hrdinou českého národa v druhé polovině 20. století.

Dr. Josef Šárka

Pan

New York City, prosinec 1998

Miloš ZEMAN
předseda vlády ČR
P R A H A

Vážený pane předsedo vlády.

Jako občan České republiky a aktivní účastník bojů za svobodu vlasti za II. světové války, i jako účastník III. odboje, jsem si dobře vědom nejenom svých práv, ale i svých povinností vůči svému národu, kterému jsem zůstal věrný i za časů exilu v daleké cizině. Proto, s dobrým úmyslem, si dovoluji Vás na chvíli zaneprázdnit tímto svým dopisem, ve kterém Vám chci sdělit věci, o kterých si upřímně myslím, že nejsou ke cti a ku prospěchu našemu národu.

Ve dnech 27. a 28. října tohoto roku uspořádal v New Yorku náš Generální konzulát ČR v USA oslavy 80. výročí vzniku svobodného a nezávislého ČESKOSLOVENSKA, toho demokratického státu, za jehož svobodu bojoval již můj otec v řadách České družiny v carském Rusku. Na historických oslavách, za velké účasti českých amerických krajanů, byl hlavním řečníkem předseda senátu ČR pan Petr PITHART, jenž po celou dobu hovořil jen anglicky a v naší rodné mateřštině nedokázal přítomným Čechům na úvod říci ani to „vítám zde přítomné naše české krajany“ a na závěr české „nashledanou přátelé“.

Je to ostuda i urážka těch českých krajanů, kteří tam přišli a mnohdy přijeli až z druhého konce USA, jen aby mohli oslavit výročí vzniku našeho již bohužel bývalého ČESKOSLOVENSKA a kteří očekávali, že čelný představitel dnešní ČESKÉ REPUBLIKY promluví při takové příležitosti k nim alespoň pár slov rodným jazykem, který je jim i přes léta pobytu v Americe stále stejně drahý.

I zde daleko od domova víme jak je dnešní Česká republika zadlužena a jak si na tom stojí. A tak se nám zdá, že pan předseda senátu ČR, který přicestoval do New Yorku s početnou skupinou různých poradců i s osobními bodygardy, si jen udělal za státní peníze pěkný výlet, který jistě přišel republiku a její daňové poplatníky na hezkých pár tisíc dolarů. Výlet, při kterém neprojevil ani nejmenší zájem o ty, kteří, ač žijí již dlouhé roky v USA, zůstali stále Čechy! A jsou mezi nimi mnozí, kteří pro svobodu naší vlasti v minulých časech udělali neskonale více než mnozí současní političtí představitelé ČR, kterým teď uděluje pan prezident HAVEL řády a medaile. Ale, pokud jsem informován, zatím si s něčím podobným příliš nedokázal vzpomenout například na ženy muklyně, které prodělaly celé to peklo komunistických kriminálů, na mukly uranových dolů komunismu, ani na naše exilové legionáře a bojovníky III. protikomunistického odboje, ani na někoho z našich čechoameričanů, kteří věhlas českého umu a české kultury dokázali v podvědomí Ameriky udržet i v dobách kdy u nás doma řádil rudý teror. A teď, když mezi ně přiletěl jeden z vrcholných představitelů našeho národa, nedokáže je oslovit řečí, která je jim tak drahá.

Pane předsedo vlády, Vy přece máte k panu prezidentovi otevřenou cestu. Promluvte s ním, a také s těmi, kteří jezdí za naši republiku po světě. A požádejte pana prezidenta, i ty druhé, aby nehledali podporu jen u těch, kteří se jim dokáží vlichotit a nehledali přízeň jen u těch, kteří patří mezi mocné, aby neodměňovali čestným uznáním jen ty patřící do kategorie „VIP“, mezi nimiž se nacházejí často jedinci, kteří pro vlast nehnuli ani prstem a dokonce i takoví, kteří kdysi oddaně sloužili komunistickému režimu, jako třeba pan Pelikán, vyznamenaný ŘÁDEM BÍLÉHO LVA, který patřil k těm, kteří po tragickém komunistickém puči února 1948 organizovali bolševické čistky mezi vysokoškolskými akademickými funkcionáři, profesory, docenty a studenty. Ale aby si vzpomenu i na ty pro ně neznámé bojovníky za svobodu vlasti, kteří často mnohem více trpěli i vykonali, než mnozí tak zvané slavní. Kterí zůstávají stranou, nikam se nederou, ale kteří vždy přijdou, když vlast zavolá! Ať už jsou to muklové a muklyně žijící doma, které tam nikdo nebere vážně jak by se patřilo, ač si to nadmíru zaslouží, nebo v cizině žijící exulanti a staří legionáři, které z vlasti nedobrovolně vyhnal režim bolševiků.

Pane předsedo vlády, jsem přesvědčen, že mne pochopíte a zároveň jsem přesvědčen i o tom, že taková iniciativa od Vaší osoby by nalezla kladnou odezvu i u těch, o kterých jsem mluvil. A přeji Vám i Vaší vládě, aby jste se jednou v očích historiků stali těmi, kterým bude národ vděčen a na které bude vzpomínat v dobrém. Bude-li Vaše práce vždy brát ohled jen na zájmy republiky a jejích občanů, nebude-li nikdy poznamenána laciným partajničením, věřím, že se toho dočkáte.

Se srdečným pozdravem „Zdař bůh“ a s přáním zdaru v posledních letech tisíciletí i letech dalších Váš

J.V. TOMAN - TOMANEK
P.O. Box 2090, New York City
N.Y. 10009 USA

Výročí Československého orla

Myšlenky papeže Lva XIII. vyvolaly nejen u nás, ale v celé Evropě v život křesťanské strany, odbory a tělocvičné spolky.

V Čechách založil svůj první tělocvičný odbor Spolek katolických tovaryšů v Praze 1896. Na Moravě byl první tělocvičný odbor založen právě před 90 lety 5. července 1902 při Svatojosefské jednotě v Lišni u Brna a to zásluhou faráře Metoděje Hoška a brzy nato v Brně, ve Zlíně, ve Vyškově a jinde. Na 4. velehradském křesťansko-sociálním sjezdu byla za předsednictví J. Šrámka přijata rezoluce, která se stala základním programem křesťanského tělovýchovného hnutí.

V roce 1909 bylo těmto tělocvičným odborům dáno jméno Orel podle obdobných slovinských tělocvičných odborů, jejichž zakladatelem byl Jan Ev. Krek. Poprvé užil názvu Orel Jan Šrámek na manifestačním křesťansko-sociálním sjezdu v Olomouci v květnu 1909. Hned na počátku razil starosta heslo pro jeho výchovnou činnost: Být organizací křesťanské statečnosti a nebojácnosti. Sám snad tehdy netušil, kolik statečnosti a nebojácnosti bude třeba v příštích letech. První valný sjezd se konal 12. června 1921.

Za uplynulých 90 let prožil Orel více než polovinu v nesvobodě. Prožil chvíle velké slávy, zvláště na dvou sletech Orelstva, v Brně 1922 a na Svatováclavských dnech Orelstva v Praze 1929, při nichž prokázal svou velikost, sílu a krásu.

Orlové prožili dvě světové války, bojovali v legiích i ve druhém a třetím odboji a mnozí z nich položili své životy za svobodu vlasti. Básník Karel Dostál Lutínov chtěl mít v Orlu

květ národa. Nikoho nepřesvědčíme, nikoho do svých řad nezískáme, nebudeme-li dávat příklad ostatním svým vlastním životem. Orel má i dnes své místo a poslání v národě a proto jdes důvěrou a odhodláním vstříc své budoucnosti. (ois)

Mimořádnou politickou osobností tohoto století byl Msgre Dr. Jan Šrámek, který stál u vzniku lidové strany.

Ve věznicích zemřelo v období 1948 až 1968 více než 2000 lidí

Nejméně 2127 osob přišlo v období let 1948 až 1968 o život v někdejších československých věznicích. Dokazují to materiály, které shromáždil Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV). Podle vyjádření mluvčího ÚDV Tomáše Hornofa bude úřad nyní prošetřovat některá podezřelá úmrtí. Z dokumentace vyplývá, že téměř 600 lidí zemřelo na tzv. srdeční selhání, 160 spáchalo údajně sebevraždu a 260 zahynulo při úrazech, uvedl Hornof. U stovky úmrtí je podle něj uvedeno pouze „příčina smrti nezjištěna“. Příkladem pochybných diagnóz může být věznice Plzeň, kde v roce 1951 zemřelo 28 lidí s diagnózou „akutní rozšíření srdce“, podotkl mluvčí. (DT 27. 9.)

„Nový domov“

Proslulé žen: III. odd.

Vzpomínka na náčelníka Orla, bratra Reta

Nezapomínáme na naše členy, hlavní vzpomínka patří těm, kteří položili svůj život za vlast nebo za ideu Orla. Jedním z nich je náš bratr Vojtěch Ret. Narodil se 25. února 1900 v Domažlicích, kde také žil, cvičil ve zdejší jednotě a oženil se také s orlicí Annou Šilhánkovou ze Kdyně, kam se potom přestěhoval a v tamější jednotě Orla působil jako náčelník.

Vzpomíná dcera, Anna Procházková, náčelnice jednoty Domažlice :

Můj otec nastoupil v době mobilizace jako dobrovolník k vojenskému útvaru SOS - stráž obrany státu. Nejdříve byla jednotka umístěna poblíž Kdyně na malé usedlosti, později byla přemístěna do Nové Vsi, malé vesnice. 7. října 1938 byl otec na hlídce ještě s jedním vojínem, tvořili posilu tehdejší finanční stráže. Ve tmě byli přepadeni německými ordnery. Otec byl postřelen do nohy, proto nemohl utíkat, byl zadržen a odvezen do lesa, kde byl surově ubit. Na tomto místě jsme dali jako rodina postavit kříž. Když se potom projednávalo předání mého mrtvého a zohaveného otce, musela naše strana přijmout podmínky, že si pro něj přijdou neozbrojeni a s bílým praporem. Němci zde přítomni byli, ale plně ozbrojeni. Potom byl otec převezen domů, do Kdyně. Ještě než byl pohřben, přišla celý incident vyšetřovat anglická vojenská mise. Ti byli velmi překvapeni tehdejšími zvěstmi německých ordnerů. Otec měl vojenský pohřeb, rakev byla zakryta státní vlajkou. Svého náčelníka šli vyprovodit i Orlové v krojích, snad už naposled před násilným rozpuštěním.

Syn otcova spolubojovníka Přemek Kocián, který odešel do exilu, napsal báseň o této tragické události a vzpomíná i dalších obětí, kteří přišli o život při tomto incidentu.

V r. 1945 převzala matka otcův válečný kříž, udělený mu in memoriam.

Manželka br. Reta zůstala věrna Orlu až do své smrti v r. 1993. V té době už jsme měli obnovenou činnost. Na její rakvi byl orelský prapor, který sama pomáhala vyšívát.

Vzpomínka na hraničáře

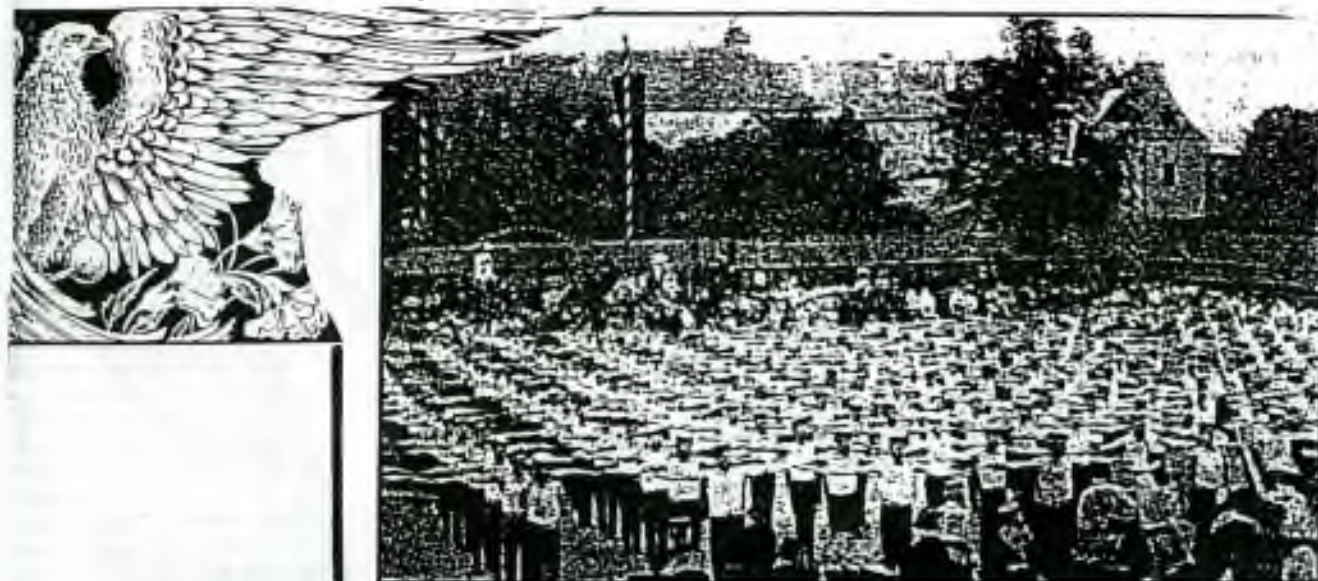
Však ještě jako hoch přes klasy s námelem, přes štíhlou kozí bradu jsem vídal říšské vojáky v nádvoří žaludových hradů

Prastará jedle u hranic s vesnicí zvanou Nová Ves už nepamatují si víc na smrtelné střely karabin, na chrabré chlapce SOS.

To byl můj drahý otec, Behenský, Vasil ba i Ret, hájící brány Šumavy, proslulý průsmyk Všerubský přehlížel kulomet.

Až do toho krvavého dne, kdy Louda s Retem za šera padli do štíhlých kozích brad divokých klasů s námelem, v žalmech smutného večera.

90. výročí založení Orla

I. zemský slet Orla ve Vyškově 5. září 1909, proslná mužů

Po 20 letech 1929

Ze Svatováclavských Dnů Orelstva v Praze.

Proslná mužů i žen 5. července 1929.

Muži před rozeslupem.

Z náslupu žen.

Proslná mužů: I. odd.

Konečná forma náslupu žen.

Proslná mužů: III. odd.

Proslná žen: I. odd.

Věda proti víře? x

Jeden francouzský volnomyšlenkářský list nese na své první stránce heslo: „La, libre pensée militante, c'est la science agissante“, což znamená: „bojující volná myšlenka jest tolik co činná věda.“ Chce se tím říci, že věda je proti víře, že člověk učený nemůže věřit. Je při tom při nejmenším hodně domýšlivosti, mnozí si myslí, když tupí a pomlouvají církev a náboženství, že už jsou nad jiné vzděláni.

Že věda není vůbec v žádném rozporu s náboženstvím, dokazuje nedávno zemřelý vědec Marconi, jeden z nejslavnějších a nejznamenitějších mužů posledních desetiletí; to, co se dnes soustřeďuje v našich radiových aparátech, jest rozvinutí geniálního vynálezu Marconiho. Nová doba je — může se říci — ve znamení vítězství rozhlasu. Všechny díly světa, všichni národové, všechny stavy jsou vděčný Marconimu za tento dar. Vzpomeňme si tedy aspoň nejvýznamnější data z jeho života. Marconi se narodil r. 1874 v Griffone u Bologny. Byl od studentských let velkým milovníkem fyziky, hlavně elektromagnetismu. Dnes se překonávají tisíce kilometrů; on se musel s počátků spokojit několika stovkami metrů. A nebylo k jeho práci důvěry. Jeho houževnatost však byla odměněna zdařilými pokusy. Jakou měl radost, když mohl bez drátu telegrafovat i tři kilometry daleko.

Nyní nastává doba ještě skvělejších pokusů — pomalými krůčky blíží se k cíli. Britské ministerstvo pošt pomáhá a tak vzniká v Anglii Marconiho společnost. Finančně zajištěn, odjíždí r. 1901 do Ameriky, kde postavil prvou zamořskou přijímací stanicí na New Foundlandu. 12. prosince zachytil první smlouvenou značku z Anglie. Svět přesvědčil, ale nestačilo to. Až teprve elektrolytický detektor, Poulsenův oblouk, elektronová lampa, vynalezená Edisonem, pomáhají k rychlému vítězství.

Nobelova cena za fyziku v roce 1909 odměňuje jeho práci. Nové rekordy v přenosu na dálku, až konec světové války přináší triumfální vítězství: Anglie—Austrálie se dohodou bezdrátově.

Založení Národního parku Donauauen

Koncem října t.r. splnil se dávný sen rakouských ochránců přírody. Nečelých desettisíc hektarů **souvislých lučních lesů** bylo prohlášeno za Národní park Donauauen.

Tím získalo 5.000 různých zvířat a rostlinných odrůd, která jsou v Rakousku už na vymření, své ochranné refugium. Mezi Vídní a Hainburgem bude větší část tohoto lučního pásma pro veřejnost uzavřena a jen v určitých přesně vymezených pásmech zůstane pro veřejnost přístupná, kde se dá pozorovat vzácná fauna a flora.

V Hainburgu byla v neděli 27. října 1996 slavnostně podepsána **Státní smlouva 15tá mezi Rakouskou republikou**, a spolkovými zeměmi Vídní a Dolních Rakous, která zaručuje této jedinečné oblasti ve střední Evropě trvalou ochranu.

V roce 1933 zastupoval Marconi Itálii na světové výstavě v Chicagu. 2. října t. r. byl nazván v Americe „Marconi's Day“ (Den Marconiho). Marconi zahřel též Sv. Otce vysílací stanicí a tím učinil slova Sv. Otce nám tak blízká.

Můžeme být na Marconiho brdi. Marconi byl opravdu činný učenec, proti němuž mnohý volnomyšlenkářský „vědec“ zůstane pouhým trpaslíkem, a přece byl hluboce věřící katolik. Památný je výrok Marconiho, který jednou pravil: „Jest tisíce věcí, které se mohou koupit za peníze, vyjma zdraví a víry v Krista.“

Co se týká vědy, řekl: „Věda může mnoho hádanců přírody rozluštit, věda však nemůže vysvětlit velké tajemství lidského bytí, na to nemůžeme dát žádnou odpověď bez víry. Věda by měla podivuhodnou rychlost hvězd a planet, prozkoumala nevyslovitelné hloubky, měla pramalické atomy, umožnila nám přes nekonečně se zdávající vzdálenosti s námi mluvit. Kolik však zůstalo ještě nerozluštěno? Ostrost rozumu, nejdůležitější let myšlenek nemohly nikdy odhalit velké tajemství smrti — největší tajemství pro člověka. My muži vědy jsme dosáhli velkých výsledků, jsou však malicherné a nicotné s přirovnáním s tím, co ještě čeká na objevení. Víra, jen sama víra ve všemohoucího Stvořitele, jehož vládu musíme uznati, nám může pomoci bláznit v oči velkému tajemství života a smrti. Jest tolik bezbožných ve světě. Jim mohu říci, že není žádného štěstí bez víry. Jest omyl říci, že náboženství a víra nemohou nikdy jít společně, neboť jsou hranice, přes které nám pouze víra může pomoci.“

Tato hluboká slova potvrdil příkladným významem. „Jsem hrdý na to, že jsem křesťanský člověk, v Krista věřící člověk. Věřím v moc modlitby. Věřím v ni nejen jako křesťan, jako katolik, nýbrž též jako vědec. Aparát může vyslati vlny až k hranicím země, lidský duch však může vyslat modlitbou vlny až na věčnost, vlny, které před Bohem dosáhnou svého cíle... Vždy jsem věřil, že Bůh úspěchy, které propůjčil mé činnosti vynálezce, učinil mne nástrojem své vůle, bych vydal svědectví o jeho Božské moci.“

Podle slov Sv. Otce Marconi asi předvídal svoji smrt; v sobotu před svou smrtí prosil Sv. Otce o audienci, k níž nebylo žádné zvláštní příčiny — a požádal o pozeňání pro sebe a svoji rodinu.

Papež si Marconiho velice vážil a přál si, aby některá z vatikánských ulic nesla jeho jméno. Když byla Sv. Otci oznámena jeho smrt, neskryval hluboké pohnutí a hned se odebral do své kaple.

Svět ztratil jednoho z největších genů a církev ztratila věrného syna.

DĚKUJEME všem přátelům a známým za osobní i písemné gratulace k naší **diamantové svatbě**. Zejména Českému srdci, odboru XVII. a JSM VI.

Manželé Bouchalovi.

Pouhá věda nás nespasí

„Za celou moji vědeckou kariéru jsem viděl hezkou řádku preparátů, ale ani tím nejsilnějším mikroskopem se mi nepodařilo najít duši.“ Profesor biologie pražské vysoké školy chemicko-technologické se vítězně rozhlídl po aule zaplněné studenty a svůj „vědecký“ výklad korunoval větou: „Duši má pouze pneumatika.“

Stalo se to v době, kdy se ještě věřilo, že „věda potřebuje ke svému úplnému rozkvětu, aby zvítězily komunistické společenské vztahy“. To proto, že „komunistická společnost je vědecky řízená, vědecky organizovaná výroba a reprodukce života, tedy panství člověka nad přírodou, založené na vědě“. O víře se tehdy vědělo, že je to „neodůvodněné uznávání pravdivosti určitého jevu a tato slepá víra v nadpřirozeno - bůh, andělé, ďábel atd. - která je součástí každého náboženství, se neliší od povery. Náboženská víra je tedy protikladem k vědě“. Tak to uvádí Filosofický slovník z nakladatelství Svoboda, vydaný v sedmdesátých letech.

Pýcha, kterou přineslo osvícenectví, že věda a poznání učiní ze života na zemi ráj, již lidstvo pomalu opouští. Člověk poznal, že věda ho nespasí.

Vyzrála ale i církev, přestala omezovat lidské bádání pro jeho údajnou neslučitelnost s jejím učením a uznává, že člověk vědu potřebuje a že skutečné pravdivé poznatky vědy nemohou být v rozporu s katolickou vírou. Křesťané dnes vědí, že věda a víra se vzájemně nepopírají. Nejenže se stále méně vědců snaží dokázat, že Bůh neexistuje, ale mnozí se ve svém bádání dostali do oblastí, kde již „zůstává rozum stát“, kde začíná Něco, Němco, Tajemství.

„Ježíšku, prosím tě, aby sme se všichni jednou setkali u tebe doma,“ modlí se malé neteře večer před spaním. Ačkoliv jsou ještě v předškolním věku, z jejich upřímné dětské modlitby je znát, že toho o skutečném životě vědí víc než onen profesor biologie se jménem orámovaným z obou stran akademickými tituly. Víra dává lidskému životu smysl, dává naději, že se setkáme s Bohem.

Kdo věří, bude spasen.

FRANTIŠEK REICHEL ml.

X

Radio VATICANA

12. února 1931 zahajil sv. otec Pius XII první radiové vysílání.

V popředí Mons. EPACELLI vedle sv. Otce Pius XII a v pozadí vynálezce radia Guglielmo MARCONI.

Bazilika Božího hrobu

Pro toho, kdo čeká impozantní vchod jako do nějaké evropské katedrály, je bazilika na první pohled zklamáním. Utopená v husté zástavbě působí spíše jako pevnost, a to ještě všelijak dostavovaná. Že je to jedna z nejmonumentálnějších staveb Svatého města, se pozná teprve uvnitř.

Chrám božího hrobu vyrostl v místech bývalých lomu na kámen a popravičí výšiny Golgota. Původní baziliku nechal v místě ukřižování podle určení sv. Heleny postavit r. 326 až 335 její syn Konstantin Veliký. Tuto Konstantinovu baziliku srovnali r. 614 se zemí Peršané. O 15 let později zde vyrostl nový kostel, ten zničil r. 1009 egyptský kalif El Hakim. Chrám obnovený císařem Konstantinem IX. Monomachem zvětšili a vyzdobili křižáci. O původně západní charakter přišla bazilika při rekonstrukci, kterou po požáru na začátku minulého století provedla řecká pravoslavná církev. Dnes slouží chrám, v němž je posledních pět zastavení jeruzalémské Křížové cesty, společně církvím římskokatolické, řecké pravoslavné, arménské, koptské, syrské a etiopské.

Kněz a my

Čím je pro mne kněz? Je autorem na udělení svátostí, bytostí za oltářem vzdálenou aspoň dvacet metrů, učitelem na biblické hodině, kamarádem dětí, organizátorem mládežnického „spolka“, osamělou bytostí na pokoropadlé faře kdesi v pohraničí, je to kamarád několika farníků, utěšitel starých lidí, ošetřovatel invalidů?

Čím je pro mne kněz? Člověk, který dostává ve svátosti charisma, která mu umožňují sloužit. Ano, sloužit. Jeho služba nám prostředkuje Boží milost v podobě svátostí, a to nemůže udělat nikdo jiný. On ale vyslechne má trápení i mimo svátost smíření, účastní se farních

akcí, protože ho rádi vidíme, vždyť jen vzájemný vztah je vztah. Je-li kněz knězem pro nás, jsme tu i my pro něj. Nejen aby nemusel sám opravovat střechu kostela. I proto, aby nemusel v neděli sám obědovat. Aby mu v době nemoci někdo uvařil čaj. Aby přicházel do farního společenství jako mezi lidmi, kteří uskučejí Boží lásku v lásce jednoho ke druhému, a mohl se tam cítit dobře, neboť z této lásky on nikdy nemůže být vyloučen. To je náš dluh vůči knězi, který se zřídka podstatných věcí ve svém životě pro Krista a pro nás, jehož čas nikdy nebude patřit jenom jemu.

Čím je pro mne, laika, kněz? Nezbytný člověk. Jeden z nejpotřebnějších lidí v mém životě, jeden z nejdůležitějších. Troufám si říci, že je důležitější jako matka i otec. Nové kněze to zavazuje. Mohu jen opakovat, že to zavazuje i nás. (la)

6.4. uplynulo 20 let od tragické smrti kard. Štěpána Trochty. Zemřel po surovém a dlouhém napadání opilého církevního tajemníka /5 hodin/ na mozkovou mrtvici. Byl tehdy po oční operaci. Patří mezi vyznavače a mučedníky-biskupy-v naší vlasti. Tehdy nesměl koncelebrovat při mši sv. kard. Wojtyla-jen krátce promluvil nad rakví mučedníka. 6.4. byla na hřbitově vzpomínková pobožnost, v 18 hod. sloužil mši sv. nuncius, biskupové Radkovský, Škarvada a j. Přítomným poděkoval provinciál saleziánů P. Beňo Beneš.

Poutníci z Moravy v čele s biskupem Cikrlem a 7 kněžími navštívili v březnu sv. Zemi.

ALBANIE. — 2. března si v zaplněné katedrále ve Skutari a pak i v hlavním městě v Tiraně věřící připomínali mučednickou smrt dvou jezuitských kněží: 40 letého Daniela Dajaniho a 47 letého Jana Faustiho, kteří byli za komunistického režimu 4. března 1946 odsouzeni k smrti a zastřeleni. Hlavní celebrant mše svaté generální představený jezuitů P. Kolvenbach uvedl, že 14 albánských jezuitů nechalo život v komunistických žalářích a celá církev má povinnost uchovat živou památku na ně a na všechny mučedníky a vyznavače albánských věznic, tak aby jejich příklad byl pro nás posilou a podnětem, tak jako to pro ně bylo vědomí, že jdou za Kristem. Podle statistik, stále neúplných, zemřelo v Albánii násilnou smrtí 5 biskupů, na 100 kněží a řeholníků a 8 řeholnic sester.

V klášteře svých sester boromejek ve Stadl-Paura v RAKOUSKU zemřela 22. března sestra M. Innocenta (Marie Nováková), kterou mohla poznat řada prvních uprchlíků po r. 1948, kteří procházeli Římem, a zvláště kněží, alumni koleje Nepomucenum — starala se o jejich blaho, to zevnější. 56 let sloužila Pánu jako řeholní sestra. Rip.

ČESKOSLOVENSKÉ LIDOVÉ SDRUŽENÍ V RAKOUSKU

Sekretariát: 1150 Vídeň,
Pelzgasse číslo 17

**ÚŘEDNÍ HODINY V SEKRETA-
RIÁTE** každý první čtvrtek v měsíci,
vždy od 18 do 19.30 hodin.

UPOZORŇUJEME na bohatou kni-
hovnu našich a cizích autorů, hlavně
cestopisných. - Knihy se půjčují každý
první čtvrtek v měsíci, vždy od 18 do
19.30 hodin.

JEDNOTA SV. METODĚJE

Ústředí: 1030 Wlen, Rennweg číslo 63

MŠE SVATÉ NA OKRESÍCH:

KAŽDOU NEDĚLI se koná v českém
kostele JSM na Rennwegu číslo 63
10 hodin mše svatá s proslavem.

Příležitost ke svatě zpovědi vždy
před každou bohoslužbou.

Mše svatá v neděli a ve svátek v
10 hod., v sobotu v 18 hod.

První pátek v měsíci ve 14.30 hod.

VIL ODBOR

3., Schützengasse 30

**MŠE SVATÉ V ČESKÉM JAZYCE
V CHRÁMU PANNY MARIE NA
NÁBŘEŽÍ** se konají každou neděli a za-
svěcený svátek v 8.30 hodin s pro-
mluvou u Otců Redemptoristů Ví-
deň I., Salvatorgasse 12.

**KLEMENS MARIA HOFBAUER-
KLUB** - České katolické společenství
při chrámu Panny Marie na Nábřeží -
založené páterem Josefem Novotným -
1. okres, Seitzergasse 5/IV.

Otevřeno každý pátek od 19 do
22 hodin. V neděli a zasvěcený svátek
od 9.30 do 11 hodin.

Ceština

v Sankt Petěrburku

Škola slovanských kultur vznikla v
r. 1993 a učí se v ní 1100 dětí. Mohou si
vybrat bulharský, polský nebo český ja-
zyk a k tomu kulturu a historii země.
Pro češtinu se rozhodlo 200 dětí. Uči-
telé se snaží používat slovanský kom-
ponent i v hodinách biologie, litera-
tury i dalších předmětů. Pořádají pro
děti soutěže, zpívají s nimi, promítají
jim filmy. Dost dětí do školy přichází z
rodin, které nejsou finančně dobře za-
jištěny a tak je škola vděčná praž-
skému nakladatelství učebnic Fortu-
na, které jim darovalo učebnice.

V Sankt Petěrburku je také činná
Čapkova společnost, která ve spoluprá-
ci s Akademií věd ČR a konzulátem ČR
nedávno s velkým úspěchem uspo-
řádala výstavu českých spisovatelů s
názvem Hlučná samota. Kromě Hrab-
ala zde byli zastoupeni spisovatelé Eva
Kantůrková, Filip Topol, Josef Škvo-
recký, Ludvík Vaculík a další. Výstava
vzbudila velký zájem návštěvníků.

Hlas národa

OREL VÍDEŇ

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ X. Puchs-
baumgasse číslo 39a/4. Ježkova knihov-
na (tamtéž) půjčuje každou první stře-
du v měsíci od 18 do 19 hodin. Též dle
telefonické dohody, - číslo telefonu
62 68 204.

JEDNOTA ORLA VÍDEŇ XV. Cvi-
číme každé úterý od 19.30 do 21 ho-
din v Zinkgasse číslo 12, Vídeň XV. Ho-
sté vítáni!

AKADEMICKÝ SPOLEK VE VÍDNI

Sídlo: 1010 Wlen, Drachengasse
číslo 3

NAŠE PRAVIDELNÉ SCHŮZE se
konají každý poslední čtvrtek v měsí-
ci. Vždy ve 20 hodin v sále Slovanské
Besedy, 1010 Wien, Drachengasse
číslo 3. - Hosté vítáni.

Zápisy pro školní rok 1999/2000

do 1. třídy obecné školy probíhají od
22. února do 5. března 1999 vždy od
8.00 do 12.00 hod. v ředitelně školy.
Prosím vezměte s sebou:

Vaše dítě, rodný list, křestní list, osvěd-
čení o stát. občanství, „Meldezettel“,
očkovací průkaz, pojišťovací číslo.

Milí rodiče, rozhodnete-li se dát vaše
dítě do naší školy, můžeme vám na zá-
kladě našich zkušeností doporučit, aby
vaše dítě alespoň poslední půl roku
docházelo do naší mateřské školy.
Smyslem toho je, že se dítě předem
seznámí se svými budoucími spolu-
žáky a ulehčí jim to překonat počá-
teční ostych v novém prostředí.

VYZNAMENÁNÍ ČESKÉ DUCHOVNÍ SLUŽBĚ

V pátek 8. ledna 1999 bylo české katolické společenství ve
Vídni oceněno jedním z nejvyšších církevních vyznamenání.
Stalo se tak v reprezentačních místnostech vídeňského arci-
biskupského paláce, kde pastorační asistentka paní Pavla
Carmignato-Novotny přijala z rukou vídeňského arcibiskupa
Kardinála Dr. Schönborna "Medaili sv. Štěpána", za zásluhy
o církev. Přítomni byli zástupci české Církevní rady ve Vídni,
členové Poradního sboru u spolkového kancléřství, předsta-
vitelé menšinových spolků a zástupci veřejného života.

ČESKÁ POUŤ DO SVATÉ ZEMĚ - PALESTINA

V rámci poutě vídeňské arcidiecéze od 10. do 16. října 1999.
Příprava na jubilejní rok 2000. Cesta letadlem Wien - Tel
Aviv, plná penze v hotelu, bohatý program: cena 13.800 šs.
Pro mládež sleva podle počtu přihlášených. Bližší informace
v českém kostele Nejsvětějšího Vykupitele na Rennwegu 63.

P.Dr. Jan Horák, SDB

Tentokrát přednášel na týdenních exerci-
ciích pro zaměstnance kurie a sv. Otce
slovanský kard. Ján Korec, T.J. Exercicie
zahájil kard. Korec na I. neděli postní.

*Nová smlouva Polska s Vatikánem - konkordát -
obsahuje 29 článků. Církev je tam od stá-
tu úplně svobodná a nezávislá. Má právo
použít při hlášení víry i rozhlasu a tele-
vize a stát podpoří katolické vys. školy.*
Vídeňský arcib. kard. Schönborn zdůraznil v
rozhlasovém rozhovoru důležitost kněžského
celibátu - Církev od něj opustit nemíní.

*V Nigerii se stále častěji stávají farnos-
ti a kněží obětmi zločinů. Jen v diecézi
Onitsha bylo loni přepadeno 22 farností
seminářů a noviciátů. Vzdor prosbám kato-
líků, se o zločiny úřady nestarají.*

Na vrcholu Janikulu u Vatikánu se začaly
budovat šestipatrové podzemní garáže pro
105 autobusů a asi 800 aut - stojí to asi
75 mil. šfs. Je to pro poutníky r. 2000.